

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Ing. J. O.**, JUDr. Josefem Hasalou, advokátem se sídlem Francouzská 16, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Mgr. O. B.**, zastoupena Mgr. Viktorem Pavlíkem, advokátem se sídlem Opatovická 4, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2014, č. j. 5 A 230/2010 – 88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce Ing. J. O. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2014, č. j. 5 A 230/2010 – 88, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Napadeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) zamítl žalobu Ing. J. O. proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. SZ 108946/2010/KUSK REG/Ru, č. j. 109551/2010/KUSK (výrok I.), zastavil řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 10. 6. 2010, sp. zn. SZ 076797/2010/KUSK REG/Ru, č. j. 093412/2010/KUSK (výrok II.), rozhodl o

nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.).

Žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. SZ 108946/2010/KUSK REG/Ru, č. j. 109551/2010/KUSK, městský soud zamítl z toho důvodu, že nebyla důvodná. Je tomu tak proto, že o účastenství žalobce v odvolacím řízení proti rozhodnutí o povolení novostavby RD v k. ú. Nová Ves pod Pleší, na pozemku parc. č. 338/26, pro stavebníka Mgr. O. B. (dále též „osoba zúčastněná na řízení“) - stavebnímu povolení ze dne 25. 1. 2010, bylo negativně pravomocně rozhodnuto již dříve. Bylo tomu tak rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 10. 6. 2010, sp. zn. SZ 076797/2010/KUSK REG/Ru, č. j. 093412/2010/KUSK. Bylo-li tedy jiným správním rozhodnutím pravomocně rozhodnuto tak, že žalobce není účastníkem odvolacího řízení, nemůže městský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro jeho nepřipustnost shledat nezákonným. Aby správní soud mohl přezkoumat, zda měl být žalobce účastníkem řízení, musel by nejprve posoudit zákonnost rozhodnutí o účastenství žalobce (rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2010). Žaloba proti tomuto rozhodnutí ale byla žalobcem vzata zpět, když nebyla podána včas (byla opožděná a pokud by ji žalobce nevzal zpět, byla by odmítnuta). Protože zde bylo pravomocné rozhodnutí správních orgánů o tom, že žalobce nebyl účastníkem odvolacího řízení proti stavebnímu povolení osoby zúčastněné na řízení, které je pro správní soud předběžnou otázkou, musel městský soud žalobu v té části, kde směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2010 o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost, jako nedůvodnou zamítnout. Jak již bylo uvedeno, řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 10. 6. 2010, sp. zn. SZ 076797/2010/KUSK REG/Ru, č. j. 093412/2010/KUSK, zastavil městský soud z toho důvodu, že žalobce vzal svůj žalobní návrh před rozhodnutím správního soudu zpět. Učinil tak pro zmeškání zákonné lhůty k podání žaloby (žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného byla podána opožděně).

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce Ing. J. O., jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“), kasační stížnost, kterou výslovně opřel o důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s.

Stěžovatel především vytýká městskému soudu, že se zabýval pouze otázkou, zda byl účastníkem řízení, či nikoliv. Vůbec se však již nezabýval podstatou věci, tedy porušením architektonicko - urbanistického řešení lokality Včelník a územního rozhodnutí, tudíž ani tím, že tato porušení zákonných předpisů vedla k jeho škodě, o čemž stavební úřad vědět měl a mohl. Městský soud navíc ani nevycházel z doplněných materiálů a znaleckých posudků, které tak vůbec nehodnotil.

Stěžovatel nemůže souhlasit ani se závěrem správního soudu o tom, že nebyl účastníkem řízení. Je tomu tak proto, že podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona ve spojení s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/99 lze za účastníka řízení považovat i osobu - vlastníka sousedního pozemku - která s tímto pozemkem sousedí nikoliv přímo hranicí. Účastenství tedy není vymezeno jen společnou hranicí sousedících pozemků. Těmto podmínkám pak právě vyhovuje jako „nepřímý soused“. Má proto za to, že je

pokračování

účastníkem řízení ex lege, jako osoba, jejíž práva mohou být stavebním řízením dotčena a lze jej zahrnout do širšího pojmu „vlastník sousedního pozemku“. Rozhodnutí správních orgánů, resp. jejich odůvodnění v tom směru, proč s ním nebude jednáno jako s účastníkem správního řízení, jsou zcela formalistická, založená jen na vzdálenosti jeho domu od uvažovaného domu stavebníka. Nebyly však vůbec vzaty v potaz výškové a výhledové aspekty dotčených pozemků a staveb.

Stěžovatel má tudíž za to, že do jeho práv, zejm. vlastnických, bylo provedením stavby zasaženo. Otázka výkladu § 109 odst. 1 písm. c) stavebního zákona je proto bezpředmětná. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2010 je také pouze usnesením procesního charakteru. Otázka účastenství měla být tedy věcně posouzena v řízení o zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2010. Zde se však žalovaný otázkou jeho účastenství vůbec nezabýval, a to ani z pohledu ust. § 97 odst. 1 správního řádu. Pokud se pak touto otázkou ani městský soud nezabýval, reálně jeho žalobu odmítl. Je proto dán i důvod k podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný Krajský úřad Středočeského kraje považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. V plném rozsahu se pak ztotožňuje se závěry městského soudu předestřenými v napadeném rozsudku.

Nesouhlasí především s názorem stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil otázku zákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu Městského úřadu Nový Knín ze dne 8. 4. 2010, č. j. 2671/10-ič/5, potvrzeného rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 6. 2010 sp. zn. SZ 076797/2010/KUSK REG/Ru, č. j. 093412/2010/KUSK, tím, že věcně nezkoumal, zda stavební povolení bylo vydáno v souladu s architektonicko-urbanistickým řešením lokality Včelník a zda neporušilo územní rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu.

Nesdílí ani názor stěžovatele, že se městský soud při svém rozhodování dopustil pochybení, když nevycházel z doplněných podkladů a znaleckých posudků [kasační důvod podle § 103 odst. 1 b) s. ř. s.] a nevzal v úvahu ani nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/99, který umožňuje za účastníka považovat i vlastníka pozemku sousedícího nikoli přímo společnou hranicí. Není opodstatněné ani tvrzení stěžovatele, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, která mu nepřiznala účastenství je formalistické.

Stěžovatel v kasační stížnosti přehlíží to, že rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2010 předcházelo rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2010 sp. zn. SZ 076797/2010/KUSK REG/Ru, č. j. 093412/2010/KUSK REG/Ru, kterým žalovaný řešil v odvolacím řízení pouze otázku účastenství stěžovatele ve stavebním řízení a vyslovil názor, že usnesení stavebního úřadu č. j. 2671/10-ič/5 ze dne 8. 4. 2010 o tom, že žalobci nepřislušelo postavení účastníka ve stavebním řízení, je správné. Těmito rozhodnutími (stavebního úřadu ze dne 8. 4. 2010 a žalovaného ze dne 10. 6. 2010) bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že stěžovatel nebyl účastníkem stavebního řízení pro stavbu rodinného domu osoby zúčastněné na řízení. Na základě takto pravomocně vyřešené otázky účastenství

stěžovatele, se žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 14. 7. 2010 již nezabýval věcnou správností vydaného stavebního povolení pro stavbu rodinného domu, protože stěžovatel neměl postavení osoby, která by do rozhodnutí o povolení stavby mohla podávat odvolání. Odvolání stěžovatele proto nezavazovalo žalovaného k tomu, aby se zabýval odvolacími námitkami postupem podle § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný o takovém odvolání mohl rozhodnout pouze z pohledu § 92 odst. 1 správního řádu, jako o odvolání nepřipustném s tím, že odvolání zamítá, což také učinil.

Žalovaný ke kasačnímu důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ještě dodává, že ve svém rozhodnutí ze dne 14. 7. 2010 vycházel z pravomocně ukončeného řízení o účastenství stěžovatele a že toto rozhodnutí není rozporné se založenými listinnými podklady. Ani jeho předcházející rozhodnutí, na které se vztahuje výrok II. soudního rozsudku, není podle jeho názoru v rozporu se spisy a skutkovým stavem, neboť vycházelo ze znalosti poměrů na místě samém, z mapových podkladů a ostatních listin založených ve spise. Žalovanému není známo ani to, že by stěžovatel předkládal jako důkaz znalecký posudek, který v kasační stížnosti zmiňuje.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel podává svůj mimořádný opravný prostředek nejen z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s., tedy pro nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu a správní soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, či pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, ale též pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Je tomu tak proto, že stěžovatel dovozuje, že se městský soud nezabýval podstatou věci (jinak řečeno rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů).

Jde-li o stěžovatelem vytýkanou nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o vlastnost rozhodnutí správního soudu, ke které je povinen přihlížet z úřední povinnosti. K posouzení otázky přezkoumatelnosti rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud přistoupil přednostně před právním posouzením věci samé. Je tomu tak proto, že by bylo přinejmenším předčasné, aby se Nejvyšší správní soud nejdříve zabýval právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí městského soudu nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i

pokračování

pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučují libovůli při rozhodování, *je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí především vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nálezný Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. Nejvyšší správní soud též judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, dostupném na www.nssoud.cz, tento soud vyslovil právní názor, že: „*Nezabýval-li se krajský soud řádně uplatněným žalobním bodem a místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než*

soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]“. V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že: „Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí“.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvažil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění soudního rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nerefletovalo na žalobní námitky a na zásadní argumentaci, o kterou se opírají, pomíjelo by jednotlivá podání žalobce a námitky v nich uvedené, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost. Měl-li by pak být rozsudek správního soudu zrušen pro jinou vadu řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., muselo by se jednat o takovou vadu v řízení před krajským soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé; vada řízení bez vlivu na zákonnost správního rozsudku není důvodem pro jeho zrušení. Uvedeným požadavkům rozsudek městského soudu vyhovuje.

Z napadeného rozsudku městského soudu je především zřejmé, že se tento správní soud při svém rozhodování zcela správně zabýval nejprve otázkou, zda lze před tímto soudem posuzovat otázku zákonnosti rozhodnutí žalovaného o účastenství stěžovatele v řízení o povolení stavby osobě zúčastněné na řízení ze dne 25. 1. 2010, či nikoliv. Došel při tom ke správnému závěru, že nikoliv. Je tomu tak proto, že stěžovatel vzal svou žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2010 zpět. Za tohoto stavu pozbyly žalobní body a k nim se vztahující argumenty stěžovatele o tom, že byl účastníkem řízení o vydání stavebního povolení pro osobu zúčastněnou na řízení, resp. účastníkem odvolacího řízení proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 1. 2010 (stavební povolení), jakoukoliv relevanci.

O této otázce bylo již dříve pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem (žalovaným dne 10. 6. 2010, sp. zn. SZ 076797/2010/KUSK REG/Ru, č. j. 093412/2010/KUSK) a uvedené rozhodnutí již nelze zvrátit ani ve správním řízení, ani v řízení před správním soudem podle § 65 a násl. s. ř. s. Městský soud tak byl v otázce účastenství stěžovatele v odvolacím řízení proti stavebnímu povolení ze dne 25. 1. 2010 povinen vycházet výhradně z toho, že stěžovatel není účastníkem řízení ve věci vydání stavebního povolení na stavbu rodinného domu v k. ú. Nová Ves pod Pleší, na pozemku parc. č. 338/26 Mgr. O. B. (předběžná otázka).

pokračování

Za stavu, kdy stěžovatel vzal zpět svou žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2010 (která by jinak byla pro opožděnost odmítnuta) a městský soud v tomto rozsahu řízení o žalobě zastavil (výrok II.), se správní soud zcela přiléhavě a v souladu se zásadou ekonomie řízení, zabýval pouze otázkou, zda byly splněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro jeho nepřipustnost. Dospěl při tom k závěru, že tyto podmínky splněny byly a proto žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného z 14. 7. 2010, sp. zn. SZ 108946/2010/KUSK REG/Ru, č. j. 109551/2010/KUSK, zamítl (výrok I.).

Posuzování jiných okolností, jichž se stěžovatel v žalobě domáhal - porušení architektonicko-urbanistického řešení lokality Včelník, porušení územního rozhodnutí, posouzení případné škody vzniklé stěžovateli, okolností, zda o těchto skutečnostech stavební úřad věděl či nikoliv, a zda vycházel z doplněných materiálů a znaleckých posudků - by bylo zcela nadbytečné a v rozporu se zásadou hospodárnosti soudního řízení. Pokud stěžovatel chtěl, aby se správní soud uvedenými otázkami zabýval, měl se nejprve domáhat zvrácení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2010, a to podáním včasné žaloby. Takto ale stěžovatel nepostupoval. Byl proto následně nucen svou žalobu proti tomuto rozhodnutí vzít zpět.

Rozsudek městského soudu proto není nepřezkoumatelný.

Nadto je tento rozsudek v rozhodné otázce účastenství stěžovatele v odvolacím řízení proti stavebnímu povolení ze dne 25. 1. 2010 i věcně správný. Pokud totiž bylo již dříve v jiném správním řízení pravomocně rozhodnuto tak, že stěžovatel není účastníkem řízení a žaloba proti tomuto rozhodnutí jím byla vzata zpět, nelze se ani před městským soudem, ani nyní před soudem kasačním úspěšně domáhat opačného posouzení, tedy vyslovení toho, že stěžovatel byl účastníkem v odvolacím řízení proti stavebnímu povolení ze dne 25. 1. 2010 jakož i vyslovení toho, že vydáním stavebního povolení byl porušen zákon či jiné (územní) rozhodnutí správního orgánu.

Ve světle již uvedeného je nedůvodná i námitka stěžovatele, že městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že stěžovatel nebyl účastníkem odvolacího řízení proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 1. 2010 (stavební povolení). Na uvedeném nic nemění ani poukazované závěry Ústavního soudu. Je tomu tak proto, že v nyní projednávané věci nebylo možno - pro zpětvzetí žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2010 (výrok II. rozsudku městského soudu) - vůbec posuzovat otázku účastenství stěžovatele ve správním řízení. O této otázce totiž bylo již dříve pravomocně rozhodnuto jiným orgánem, a správnímu soudu, který je vázán dispoziční zásadou - pro zpětvzetí žaloby - nebylo stěžovatelem umožněno, aby se blíže zabýval zákonností závěrů správních orgánů v otázce účastenství stěžovatele.

Zcela nepřipadná je v tomto směru rovněž argumentace stěžovatele na vrub rozhodnutí žalovaného (nikoliv městského soudu), podle které je odůvodnění správních orgánů prosto zdůvodnění toho, proč nebude se stěžovatelem jednáno jako s účastníkem řízení. Ve skutečnosti tomu tak není. Současně by za stavu, kdy bylo jiným správním rozhodnutím rozhodnuto negativně o účastenství stěžovatele, byla jakákoliv i podrobná

argumentace k této otázce nadbytečná. Správní orgán je stejně jako nyní i správní soud vázán pravomocným rozhodnutím žalovaného o účastenství stěžovatele.

Z rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2010 (proti kterému byla žaloba podána opožděně a stěžovatel ji vzal zpět), i z jemu předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 4. 2010, jednoznačně patrné, že se správní orgány skutečně zabývaly otázkou účastenství stěžovatele. Výslovně se pak i žalovaný vyslovil k poukazovanému závěru nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/99, který byl publikován pod č. 96/2000 Sb., podle kterého se za sousední pozemek považuje nejen přímo sousedící pozemek, tedy pozemek se společnou hranicí, a že pojem sousedství je třeba chápat širěji. Zdůraznil při tom, že mezi pozemkem stěžovatele a pozemkem, na kterém byla osobě zúčastněné na řízení povolena stavba rodinného domu, se nachází komunikace o šíři 7,2 m; že vzdálenost mezi domem stěžovatele a povoleným rodinným domem osoby zúčastněné na řízení je vzdálenost cca 25 m. Současně zde správní orgán uvedl úvahu, podle které stěžovatel není přímo dotčen povolenou stavbou osobě zúčastněné na řízení. Dospěl při tom k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky účastenství v řízení o povolení stavby osobě zúčastněné na řízení.

Za situace, kdy toto rozhodnutí žalovaného nebylo, a ani nemohlo být přezkoumáváno městským soudem, nepříslušelo tomuto správnímu soudu, aby se blíže zabýval otázkou účastenství stěžovatele ve správním řízení. Totéž platí nyní i pro kasační soud. V tomto směru nelze ani žalovanému vytýkat, že se ve svém rozhodnutí ze dne 14. 7. 2010 blíže nezabýval naplněním podmínek účastenství stěžovatele v řízení o povolení stavby osobě zúčastněné na řízení. Byl totiž vázán svým předchozím rozhodnutím ze dne 10. 6. 2010.

Nelze proto než konstatovat, že chtěl-li stěžovatel dosáhnout jiného rozhodnutí ve věci svého účastenství, bylo výhradně na něm, aby se domáhal, např. u správního soudu včasnou žalobou zvrácení tohoto negativního rozhodnutí (ze dne 10. 6. 2014). Toto však stěžovatel neučinil, resp. učinil tak opožděně. Nelze proto ani nyní úspěšně namítat, že je rozhodnutí žalovaného (ze dne 14. 7. 2010) nedostatečně odůvodněno, pokud neobsahuje úvahy, pro které není stěžovatel účastníkem správního řízení ve věci povolení stavby rodinného domku osobě zúčastněné na řízení, či že toto odůvodnění bylo zcela formalistické. Za tohoto stavu je též nerozhodné, zda stěžovatel doložil, že do jeho práv, zejm. vlastnických bylo provedením stavby zasaženo. Naopak zcela postačilo, aby žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí poukázal na jiné rozhodnutí, kterým byl vázán při svém rozhodování o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí stavebního úřadu Městského úřadu Nový Knín ze dne 25. 1. 2010, č. j. 2671/09-ič, o povolení novostavby rodinného domu O. B. Tomuto požadavku žalovaný vyhověl. Pokud proto z tohoto důvodu městský soud nezrušil napadené rozhodnutí žalovaného, není jeho rozhodnutí v rozporu se zákonem z důvodů podřaditelných stěžovatelem pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Zcela lichá je pak argumentace stěžovatele, který shledává, že v projednávané věci kasační stížnosti svědčí i důvod podřaditelný pod ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Je tomu tak proto, že tento důvod lze účinně namítat pouze proti rozhodnutím, jimiž byla žaloba odmítnuta nebo řízení o ní zataveno. Ani o jeden z těchto případů v projednávané věci

pokračování

však nejde. Předestřený důvod kasační stížnosti i jemu přiřazená argumentace stěžovatele jsou zcela irelevantní.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti stěžovatele [§ 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s.].

Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost stěžovatele směřující proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2014, č. j. 5 A 230/2010 – 88 (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a odst. 5 s. ř. s., za použití ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu nevznikly žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem. Osobě zúčastněné na řízení žádné náklady v souvislosti s plněním uložené povinnosti před Nejvyšším správním soudem také nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků řízení ani osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu